

Martin, potcovarul

Un negustor bogat și de vază din Milano, senior Girolamo, se întorcea acasă de la o distracție, la o oră târzie. Pe când trecea pe lângă atelierul unui cunoscut potcovar, a fost mirat să audă înăuntru bătăi cu ciocanul.

El a intrat în atelier și a întrebat:

„De ce mai lucrați așa de târziu, meștere Martin? Doar sunteți toată ziua așa de harnic! Nu vă puteți câștiga pâinea fără munca de noapte?”

„Senior Girolamo, aveți dreptate”, a spus Martin, scoțându-și căciula în semn de salut. „Peste zi câștig ce am nevoie; dar știți desigur, că iubitului meu prieten, Lazarro, i-a ars casa și că el cu familia sa sunt lipsiți de cele necesare. Ca să-i ajut, dimineața mă scol două ore mai devreme, iar noaptea mă duc la culcare două ore mai târziu, așa că la sfârșitul săptămânii am făcut munca pe două zile întregi. Câștigul acestor două zile îl dau atunci nefericitului meu prieten.”

Senior Girolamo era impresionat de această bunătate.

„Bravo, Martin!”, a spus el, „Procedați cu atât mai nobil, cu cât prietenul dumneavoastră cu greu va fi vreodată în stare să-și achite datoria.”

„Aceasta ar fi grav pentru prietenul meu!”, a strigat Martin; „dar mie îmi este indiferent dacă el îmi va plăti vreodată; eu știu precis că el ar face pentru mine același lucru și chiar mai mult.”

Senior Girolamo i-a urât „Noapte bună” și aplecat impresionat de acolo. În ziua următoare a venit din nou și i-a înmănat lui Martin o bancnotă de o mie de franci.

„Poftiți, luați”, a spus el, „sunteți un om bun și îi meritați. Puteți să cumpărați de ei fier, să vă măriți atelierul, să vă îngrijiți mai bine de familia dumneavoastră și în rest să mai economisiți ceva pentru bătrânețe.”

Martin a mulțumit mișcat, dar a spus:

„Nu vă supărați, dar nu pot să accept banii. Cât timp pot să lucrez, nu se cuvine să iau bani pe care nu i-am câștigat. Dacă vreau să cumpăr fier, atunci găsesc creditul necesar pentru aceasta, ca orice muncitor destoinic care își îndeplinește mereu la timp îndatoririle. Dar dacă pot să rostesc o rugămintă, atunci ar fi aceasta: să aveți bunătatea să-i dați acești bani prietenului meu, Lazarro. Ei l-ar ajuta definitiv; ar putea să-și reia munca.”

Girolamo i-a îndeplinit această dorință; dar pretutindeni unde s-a dus a povestit despre mărinimia potcovarului. Consecința a fost că oricine avea nevoie de un potcovar mergea la Martin, așa că afacerea sa a făcut curând progrese strălucite. Așa a binecuvântat Dumnezeu milostenia acestui om temător de El.